

TỤC GÁI ANH-HÙNG

Tiếp theo chuyện Gái Anh - hùng
CUỐN 20 — Đến trọn bộ mỗi cuốn — 1 XU

Người trả thù 12 xu trọn truyện (trình-
thám cách-mệnh tiểu-thuyết rất cảm-động
Rất hay, rất vui, rất ly-kỳ đọc mãi không chán

Bán tại Nhật-Nam Thư-quán Hanoi

Tạ-Tiên vốn là người xuất-thân ở đám lục-lâm,
nên nhận ngay là được cái hộp hương xông.
bây giờ mua được, trong lòng lấy làm mừng
lắm, bỗng thấy tên Đầu-đà, biết ngay là tên
ác-tãng đến hành-thích tối hôm qua, nghĩ thầm
nên nhân lúc nó có bệnh này, sẵn vào mà bắt
chắc là dễ lắm.

Lại nói chuyện Thiết-dầu-Đà khi ở trong nhà
công-quán chạy ra, đầu có mấy người ra sức
đuổi theo, nhưng Thiết-dầu-đà chạy rất nhanh,
lại cạy được mấy viên gạch tường thành, quay
lại lại ném, mấy người đuổi theo phải bỏ lại,

8' 1834

nên mới chạy thoát ra được ngoài thành. Bấy giờ đã sang canh tư, khuya quá, không dám về nhà hàng ở trong thành nữa, liền đi đến một nhà hàng ở ngoài cửa bắc, gõ cửa xin vào trọ, may ở nhà hàng ấy nhân có hội đàn Dược-vương, nên những người đi xem về còn thức chưa ngủ. Thiết-dầu-dà đi vào trong nhà hàng, liền đến ngay cái phòng nhỏ ở phía tây, tên bồi châm đèn lên, lấy nước rửa mặt và pha nước uống, rồi hỏi rằng :

Nam-vô-a-di-dà-phật ! Hòa-thượng ngài chỉ soi cơm chay hay có uống rượu ?

Thiết-dầu-dà nói :

Ta không ăn chay và có uống rượu, thịt dê, thịt trâu, thịt lợn có gì mang cả ra đây, và lấy cho ta hai cân rượu, sáng mai ta sẽ giả tiền.

Tên bồi quay ra, mang rượu thịt vào đặt lên trên bàn. Thiết-dầu-dà một mình ngồi, vừa uống vừa ăn, nghĩ thầm : ta lần này đi hành-thích xuyết nữa bị bắt, bây giờ khuya quá, không thể về nhà chợ trong thành được, bao

nhiều hành-lý và tiền nong đều để cả đó, nếu quay lại lấy, thì e quan quân đi dò tìm lại trông thấy chẳng, nhưng không quay lại lấy, thì lấy gì mà giả tiền cơm của nhà hàng này?...

Thiết-dầu-đa nghĩ vậy, không biết tính ra thế nào, rồi ngồi thừ người ra, bỗng vô dùi, gật-gù lẩm-bẩm nói rằng :

Được rồi ! Được rồi ! hai đồng tiền ở ngay trước mắt mà tí nữa quên không nghĩ đến, lúc ta đi vào thấy ở cái phòng trên có hai người chọ, rõ-ràng là hai bác tài-chủ, trong bọc chắc có nhiều tiền, chỉ bằng ta lên đến xông hương vào cho chết cả đôi, rồi lên vào xem có bao nhiêu tiền thu lấy hết cả, thôi tha-hồ mà cơm rượu no say..... Thiết-dầu-đa nói xong, lại cúi đầu ăn uống, ra ý vui thích lắm. Ăn xong, giả cách đi ngủ, chờ cho ai nấy đi ngủ cả rồi, liền lấy ra một nén hương xông, mở cửa phòng lên ra, rón-rén đi lên phòng trên, châm hương luồn vào khe cửa, một lát khói ỏa ra đặc cả phòng, hai người tài-chủ đều bị hơi ngạt, rồi chết cứng cả, Thiết-dầu-đa liền

phá cửa chui vào, cời khăn gói của hai người, thấy có tất cả 150 bạc trắng, lấy dắt cả vào bọc, lên ra cái vườn rau đằng sau, trèo tường nhảy ra ngoài đường. Nhưng vợ-vẫn không biết chạy về phương nào, lại nhân trong người có bệnh, muốn tìm một chỗ im vắng nằm nghỉ mấy hôm, bỗng nghĩ ra có cái chùa con thuộc về chùa Thừa-phúc ở ngoài cửa tây gọi là chùa Thừa-thọ, chi bằng chạy đến đó là hơn, và trong ba người trụ-trì ở chùa ấy là Pháp-Minh, Pháp-Tĩnh, Pháp-Thông đều là bạn chí-thân, không khi nào lại không chứa.

Nghĩ vậy, rồi cầm đầu chạy thẳng một mạch đến chùa Thừa-thọ, gõ cửa vào. Một tên tiểu chạy ra mở, Thiết-dầu-dà nói rõ lai lịch, tên tiểu quay vào thông - báo, một lát Pháp - minh lật đật chạy ra đón, dắt tay đưa vào trong thiền - phòng, cùng nhau nói chuyện một hồi, nhưng Thiết-dầu-dà vì luôn mấy hôm lao-lực quá, lại nhân đêm trước bị lo sợ, nên thành

bệnh, không thể gượng ngồi được, Pháp-minh liền mời đi nghỉ, không ngờ bệnh-thể lại càng chầm-trọng, dẫn-dọc mãi rồi mới ngủ thiếp đi được, đến quá trưa, sức tỉnh dậy, bỗng không thấy hộp hương xông dầu cả, liền nghĩ ra chỉ có tên tiểu con ra vào nấu-hạ có tắt-mắt lấy chơi chằng, liền vội dậy đi tìm, chạy ra đến ngoài rừng liễu, thấy tên ấy đang cùng một người lạ nói chuyện, mà chính đang nói chuyện về cái hộp hương xông, Thiết-dầu-dà vội kêu lên rằng :

Tiểu-hòa-thượng, mi mang cái hộp của ta đi đâu ? mau mau mang giả ta đây.

Tên Tiểu-hòa-thượng trông thấy Thiết-dầu-dà, hốt-hoảng chạy trốn, lạ-tiên chạy ra giữa đường chỉ vào mặt mà mắng rằng :

Thằng sư hồ-mang kia ! mi chính là một tên chính-phạm chức hành-thích quan Khâm-sai bây giờ là ban ngày, lại dám cả gan chạy ra ngoài đường này ư ? Mi biết điều thì theo ta đến nhà công-quán thú tội, may ra

có thể lượng tình tha chết cho được chăng ?
nếu dễ phải bắt thì khó toàn được tính-
mệnh.

Tạ-tiên nói rồi, rút thanh đao ra chực chém.
Thiết-dầu-dà không phòng bị người chực bắt
mình, lại không mang binh-khí và nhân có
bị nh, nên không thể đối-dịch được, nhưng
cũng không chịu nhụt, liền thét lên rằng :

Đứa nào dám chắn đường ta ?!

Tạ-Tiên nói :

Thế ra mi không biết cha mi đây họ Tạ,
tên Tiên, biệt hiệu là Nhất-lũ-Du, hiện làm bộ-
hạ quan An Khâm-sai đây ư ? Quan An-khâm-
sai ta đối với mi không có thù hằn gì, vậy mi
ở chùa Thanh-liên trên núi Dương-giác làm
hòa-thượng không yên phận tu hành, lại xuống
múi mấy lần chực lén vào hành-thích, là có
làm sao ? Ngày nay ta thử xem mi có chạy
thoát được không nào ? Thiết-dầu-dà quay
đầu bỏ chạy, Tạ-tiên cũng cầm đầu chạy
theo. Thiết-dầu-dà thấy Tạ - Tiên đuổi gần
đến nơi, pháp - thuật đã mất thiêng, không
biết làm ra thế nào, liền thò tay vào bọc lấy

ra một vật gì bỏ vào mồm mà ngậm. Tà-Tiêu không biết là vật gì, liền vội tránh ra một bên, thét rằng :

Thằng sư hồ-mang này, ta đây cũng có ám-khí, nhưng không thêm dùng, nếu mi lại dùng ám-khí để hại người, thì không phải là người anh-hùng, có giỏi thì cứ dùng khí-giới, rõ-ràng đánh nhau tay đôi, mới gọi là hảo-hán.

Thiết-dầu-dà không phải là có ám-khí gì, chỉ vì thấy Tà-Tiêu lấy mất cái hộp hương xong rồi, sợ hấn đốt lên, làm cho mình bị mê chướng, nên phải lấy một vật ngậm vào mồm để phòng độc, nên thấy Tà-Tiêu gọi không ngoảnh cổ lại, cứ rảo cẳng chạy hoài ; một lát đã đến cửa chùa Thừa-thọ, Thiết-dầu-dà nghĩ thầm : nếu ta chạy vào chùa thì chắc nó cũng theo vào, chùa này là nơi Pháp-Minh trụ-trì, ta nhờ hấn có lòng tốt cho ở đây, nếu lại sinh ra sự họa-hại thế nào, thì lại làm liên-lụy đến anh em bạn, chi bằng liều chết đứng lại đánh nhau với nó, cho nó biết ta đây không phải là người hèn.

Thiết-dầu-là nghĩ vậy, rồi đứng lại, ch
mặt Tạ-tiên mà nói rằng :

Cái thằng béo này ! mi định làm gì ta đây ?
Ta thề không cùng mi cùng sống, mi muốn
đánh, ta liều một chết để đánh nhau với mi.

Tạ-tiên dơ dao lên chực chém, Thiết-dầu-
đà dẫu làm bộ hăng-hái, nhưng chỉ cho có
hai tay không, nó thề đối-dịch được, chỉ cứ
tránh chạy loanh-quanh, rồi chạy vòng ra
đằng sau chùa. Tạ-tiên đuổi theo, chỉ còn
mấy bước nữa thì đuổi kịp, bỗng thấy ở bên
cạnh có tiếng người nói vang lên rằng :

Sư-huynh chớ sợ, có tôi lại đây!

Tạ-tiên dật nẩy mình, ngược mắt lên nhìn,
thấy đằng trước có một người tăng, một
người tục, nhường cho Thiết-dầu-đà chạy đuổi,
rồi đứng lại chắn lối không cho Tạ-tiên đi.
Hai người ấy nào phải là ai, tức là hai
người ngồi hóng mát ở ngoài rừng liễu lúc
này. Người tăng ấy là Pháp-minh, còn người
tục là một người sãi già tên là Tề-minh, khi

ở rừng liễu ra đi đến cái thôn ở phía nam, vừa về đến đó thấy Thiết-dầu-dà bị người đuổi theo, cùng nhau kéo đến, rút dao vắn ở sau lưng ra để đối-dịch với Tà-tiên. Tề-minh cũng biết võ-nghe, nên cùng Tà-tiên ra sức đánh nhau. Tà-tiên võ-nghe vốn cũng không được giỏi cho lắm, lại vì giờ nóng, mình béo, bức tức khó chịu, không địch nổi được hai người, đành phải gắng gượng đánh qua-loa mấy hợp, rồi cúi đầu chui qua cái rừng liễu mà chạy trốn.

Pháp-minh toan đuổi theo nhưng Thiết-dầu-dà đứng ở trong cửa chùa gọi dật lại bảo đừng đuổi theo, Pháp-minh và Tề-minh liền trở lại cùng Thiết-dầu-dà đi về trong chùa.

Bấy giờ Tà-Tiên chui qua rừng liễu chạy ra, định về đem quân đến bắt, bỗng sức nhớ cái nọp hương xông vừa mua được của cái thằng tiểu con, để ở hòn đá trong rừng liễu, vội quay lại tìm, nhưng chẳng thấy đâu nữa, tiếc quá đứng ngẩn người ra một lúc rồi lủi thủi ra về.

Lại nói chuyện Hàn-thất hôm ấy vàng mệnh Cổ-quân-sư, đi ra ngoài cửa nam, dò tìm tông-lịch Thiết-dầu-dà, nhưng vắng tanh và chẳng thấy tăm-hơi gì cả, sau nghĩ ra bọn hòa-thượng hay ở chùa miếu, nên đi dọc đường có cái chùa cái miếu nào cũng vào hỏi thăm. Khi đi đến ngoài cửa tây, nhân giờ nóng, vội đi vào cái rừng liễu để ngồi nghỉ mát, bỗng trông thấy một bức tường đồ ở dưới mấy cây liễu, liền chạy đến xem, bỗng trông thấy trên hòn đá có một cái hộp đựng thứ hương xông, không biết là của ai bỏ đó, nhặt lấy dặt vào trong mình, bỗng nghe thấy tiếng người nói lao-xao, nhìn xem thì ra có ba người đang đánh nhau ở sau chùa, nhận kỹ thì là một người tăng và một người tục đang đánh nhau với Tạ-tiên mà Tạ-Tiên coi chừng ra núng thế, muốn thua, nghĩ thầm chi bằng ta chạy đến giúp sức cho Tả-nhị-kha, nhưng tên hòa-thượng không phải là Thiết-dầu-dà thì dù có đánh được nó cũng là vô-ích, và ta đang còn có việc cần, tự nhiên lại sinh sự với nó làm gì.

Còn đang nghĩ vậy, bỗng thấy Tạ-tiên bị hua bỏ chạy và trông thấy một người đứng ở trong cửa chùa thò đầu ra nói rằng :

Sư-huynh ơi ! giặc đã cùng đường chó nên đuổi theo nữa, vá lại nó chạy vào trong rừng thì không thể nào đuổi được.

Nhìn xem người nói đó, tóc đầu bỏ xỏa ra chung quanh, chính là Thiết-dầu-dà, Hàn-thất mừng quá, bỗng thấy Tạ-tiên lại chạy vào trong rừng, Hàn-thất vội chạy nép vào một nơi, rồi thấy Tạ-tiên chạy đến bên hòn đá, ra ý tìm tòi vật gì, chắc là tìm cái hộp hương xông. Tìm quanh tìm quẩn một lúc rồi lui thủi ra đi. Hàn-thất nghĩ thầm bọn Tạ-tiên, Chu-tam thường có ý khích bác, làm gì cũng tranh trước, chỉ bằng một mình ta đêm nay lên đến nhảy tường vào trong chùa, đốt hương xông cho Thiết-dầu-dà mê đi, rồi công nó đem về nộp quan Khâm - sai, há chẳng phải là một cái kỳ-công lắm ru ? Ta vô tình mà bắt được cái hộp hương này, thực là giới cho ta một cái dịp thành - công vậy !

Nghĩ vậy rồi trông thấy mặt giới cả xẽ về tây, liền lượn đi chung quanh chùa, để tìm một lối đi vào. Trong lòng chỉ mong cho giờ, chóng tối, nhưng mùa hè ngày dài, lượn đi lượn lại mấy vòng mà giới vẫn chưa tối, nóng ruột quá, liền trở ra tìm một cửa hàng vào uống rượu ăn cơm. Chờ đến canh hai, đi vào cái hòm đá ở trong rừng liễu để nằm ngủ một giấc đã, chừng đến canh ba, liền giở khăn gói, lấy bộ quần áo đi đêm ra mặc vào, dắt một thanh đao và hộp hương xông cùng cái túi bách-bảo vào trong mình, treo gói quần áo lên trên cành cây, rảo cẳng đi vào dưới bức tường phía nam, bên tường có một cây lờn. Hàn-thất leo lên đầu tường, rồi nhảy phắt lên trên cây ngồi dòm vào trong chùa.

Độ một hồi lâu, thấy một người hòa-thượng ở trong cái nhà phía nam đi ra nói rằng :

Sư-huynh chờ nên nóng nẩy, cứ nghỉ đây điều-duỡng mấy hôm rồi sẽ khỏi, cho dù

công-quán có sai người đến đây, đã có chúng tôi không can chi mà sợ.

Người ấy nói rồi đi vào trong viện, Hàn-thất nghe nói rõ-ràng biết chắc là Thiết-dầu-dà ở trong cái nhà phía nam và lại đang có bệnh, trong lòng mừng quá, nhưng không biết trong nhà ấy có còn người nào nữa không ?

Nguyên ở trong cái phòng ấy Pháp-minh vốn cắt một tên tiều ở hầu-hạ Thiết-dầu-dà, nhưng tên ấy sau khi đã ăn cắp cái hộp hương, liền bỏ trốn đi, không dám về nữa.

Pháp-minh phải cắt một người sãi già ở đó hầu-hạ, lúc ấy người sãi vẫn còn thức. Hàn-thất nóng tính không thể chờ được cho hai người ngủ say, liền ở trên cây trèo xuống đầu tường, rón rén bò lên nóc nhà, nắm phục xuống sẽ lấy tay cây một viên ngói mà dòm vào trong phòng, nhờ có ngọn đèn thấp nhỏ lơ-mờ, nên thấy Thiết-dầu-dà đã đang nằm ở cái giường trong mà rên hừ-hừ, còn người sãi già ngồi ở cái

ghế tận bên ngoài, nóng tiết đã loan nhẩy xuống, đi thẳng vào mà đâm chết Thiết-dầu-dà, nhưng lại e hai người kêu lên, làm kinh-dộng các sư ở trong chùa, họ trở dậy thì lại làm lòi-thôi cho mình, chi bằng ta có hộp hương sòng ở đây, can chi mà phải vội-vàng. Nghĩ vậy, rồi không đợi hai người ngủ say, lấy ngay hộp hương sòng dặt ở trong mình ra, đốt lửa châm lên rồi thò vào khe ngói ngay trên đầu ghế chỗ người sãi già ngồi, khói bay tỏa xuống, lập tức làm cho người sãi già say mê ngã lắn, rồi lại đốt một nén hương khác, cạy ngói ở trên chỗ đầu giường Thiết-dầu-dà nằm, thò nén hương vào cho khói tỏa xuống, một hồi lâu nghe chừng Thiết-dầu-dà đã mê rồi liền rút nén hương lên dụi tắt đi, lập tức từ trên nóc phòng nhẩy xuống, vén rèm cạy cửa, đi ngay vào trong phòng. Hàn-thất bạo gan quá, liền châm đèn to lên, thấy Thiết-dầu-dà nằm xống giọc ở trên giường, toan cầm dao đâm chết, nhưng lại định bắt sống để

lấy công lo, liền chạy ra bên ngoài tìm hai đoạn thừng, chới chặt hai tay hai chân Thiết-dầu-đà lại, rồi lấy một cái mền quấn chặt ra ngoài, lập tức cồng lên lưng, chạy ra trèo qua tường ra bên ngoài. Bấy giờ đã là canh năm, theo bóng giăng lơ mờ, chạy một mạch thẳng đến ngoài cửa thành. Bấy giờ cửa thành đều đóng chặt, nhưng cậy có lệnh-tiên của quan Khâm-sai, có thể mở được, Hàn-thất hờn-hở ra vẻ đắc-ý lắm, nghĩ thầm giờ sắp sáng mà mặc bộ quần áo đi đêm có lẽ không tiện. Nghĩ vậy rồi lại chạy trở lại chỗ hòn đá ở trong rừng liễu đặt phịch Thiết-dầu-đà xuống, cởi khăn gói lấy quần-áo thường ra mặc. Vừa lúc cởi quần áo nọ ra, thay quần áo kia vào, thì bỗng thấy có người thét lên rằng :

“Thằng kia ! Mi ở đâu lại đây ? Mi ăn trộm đồ vật của nhà ai ? Mau mau để đây nộp ta !

Hàn-thất nghe nói sợ quá, không biết là người nào.

HỒI THỨ 17

*Gặp người cứu, gian-lãng thoát nạn,
Bị thua trận, quan quân thất cơ.*

Lúc ấy Hàn-Thất hoảng sợ, không biết là người nào, rồi bỗng thấy hai người ở trong rừng chạy ra, vừa chỉ vào cái bao vừa quát thét om-xòm, khi hai người ấy đã đi đến gần bỗng thấy Thiết-dầu-dà ở trong mền kêu to lên rằng :

Lão-dê đấy ư ? Mau mau cứu cho ta ra.

Hàn-Thất thấy Thiết-dầu-dà tỉnh rồi, lại càng sợ, vì Hàn-Thất không quen xông hương bao giờ, thấy Thiết-dầu-dà vừa mê thôi ngay, nên lúc ấy Thiết-dầu-dà đã hả hết hơi độc mà tỉnh lại, mở mắt ra thấy chân tay bị chới và bị cuộn vào trong cái mền, do một người cống đi.

Cam đoan là hay nhất, lý-kỳ nhất và không bộ chuyện nào sánh kịp bộ

« 24 NGƯỜI ANH-HÙNG C. Q. »

VÕ - HIỆP TIỂU - THUYẾT, ĐÃ CÓ SỐ 8
BIỂU KHÔNG SỐ 1, GIÁ 3 XU MỘT CUỐN
In và bán tại nhà in Nhật-Nam Hanoi